

ÜZENET

AZ ERDÉLYI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA

XXIV. évfolyam 11. szám. 2013. június 1.

Ára 0,80 lej

Mindenem megvan!

Élete nem volt könnyű, a Jóisten öt gyermekkel ajándékozta meg, akiket nehéz időkben kellett felnevelni. Jóformán alig cseperedtek fel a gyermekek, mikor özvegy maradt. Azért mindegyik megtalálta a maga útját, egyik városban talált munkát, a többiek családot alapítottak. Minden gyermekének sorsa a saját sorsa is, imádkozva és anyai szeretettel kísérte őket. Aztán újra férjhez ment. Kicsi, de békességet sugárzó házukban mondták együtt férjével: mindketten egyedül vol-

tunk, legalább most van kihez szólni, vigyázunk egymásra.

A „nemszeretem napok” azonban nem maradnak el, nem számít, kinek mennyi volt eddigi életében a próba, nehézség, és az sem, hogy milyen a kora. Azok jönnek, s legtöbbször nyomorúságot, próbát hoznak. Egyik gyermekének családjában gondok vannak, és nem kicsik. Mások ugyanezt csendesen „lerendezik” a családban, náluk ez or-

Kovács J. István

(Folytatása a 3. oldalon)

A püspök nem irodában ülő hivatalnok

Lelkipásztori értekezlet Marosvásárhelyen

Marosvásárhelyen került sor a Romániai Országos Református Lelkészerkezteti Szövetség konferenciájára, melyet a lelkipásztorok érdekvédelmének témája köré szerveztek.

A konferencia első napján a Holland Protestáns Lelkészsövetség elnöke, **Pieter Huizer** és **Jasja Nottelman** elnökségi tag tartott megbeszéléssel egybekötött előadást, majd **Balon József**, nyugdíjintézetünk igazgatója egyházunk nyugdíjrendszerét ismertette. Másnap **Sógor Géza** elnök beszámolóját **Kató Béla** és **Csúry István** püspökök egyházi életünk időszerű kérdéseiről tartott fórumbeszélgetése követte.

Csúry István beszédében kijelentette: az Erdélyi Egyházkerületben tavaly történt tisztújítást követően új időszak kezdődik el a két

Oroszhegyi Attila Zsolt

(Folytatása a 6. oldalon)

Őrizet alatti történelem

Továbbra is rácsok mögött, őrizet alatt maradnak erdélyi őseink. Így határozott a képviselőház a levéltári törvény módosításával kapcsolatban. Tehát születésük, házasságkötésük, örömeik, bánatuk, életük, haláluk, álmaik mind állami felügyelet alatt maradnak, mivel a nemzet biztonságát veszélyeztetheti ez a sok, egyesek számára rémítő kísértet. Mert ha őket visszaadnák egyházi levéltárainknak, akkor onnan majd kijönnek, belépnek a házaikba, a hivatalokba. Ott kiabálnak majd az íróasztalokon, újságcikkeket jelentenek meg, lógni fognak az épületeken, felszólalnak a parlamentben, magyar állampolgárságért folyamodnak, aláássák az élők biztonságát, meghamisítják a történelmet. De milyen történelmet?

Nézem egyházközségünk anyakönyveit, ahogy szépen, felcímkézve sorakoznak egymás mellett: 1903–2013.

1900 – itt kezdődhet tehát a történelem. Érdekes dolgok estek 1900 után errefelé, de a kétszer megháborodott nagyvilágban is. Csak ennyi az engedélyezett hivatalos történelem? A történelmem, amit kezembe foghatok? Ennyihez van jogom? Ezek szerint, ha nagymamám volt is, mégsem született, hiszen az valamikor 1800 vége felé történt. Csak valahonnan ide ke-

rült, netán beszivárgott, belopakodott vagy éppen rablóként esetleg barbár portyázóként betört. Ezt követően itt összeszövetkezett más, betolakodott idegen „elemekkel”, és szült sok gyereket. Azok még többet, akiket alattomban felkészített a nemzetbiztonság aláadására. Hiszen állandóan mondogatta nekünk, idézve egy más nyelvű versikét, hogy: nagy az ország, van an-

Adorjáni László

(Folytatása a 4. oldalon)

Különös bibliaórák a magyarbikali gyülekezetben

Aki hétköznap végigsétál Magyarbikalon, a „Papék” néven ismert utcán, annak különös hangok ütnek meg a fülét, amint a parókia közelébe ér. A koncerteket megelőző hangolások művészi zűrzavarára emlékeztető hangok szűrődnek ki a papi lakból a délutáni órákban. Nem csoda, hiszen időbe telik, amíg Szabó Mihály református lelkipásztor harminc hangszert behangol, mire végre elkezdődhet a zeneóra.

A magyarbikali gyülekezet két éve választotta meg papjának Szabó Mihályt, aki a beiktatása utáni első presbiteri ülésen elmondta, három dolgot szeretne megvalósítani a szokásos lelkipásztori teendők mellett: zenei-, számítástechnikai és idegennyelv-órákat is szeretne tartani a gyülekezetben. Az első két évben sikeresen el is indította a zenei és számítástechnikai felkészítőket. Előbbi annyira népszerűvé vált, hogy még a környező településekről, Magyarókerékéről, Kalotaszentkirályról és Bánffyhyunadról is érkeznek gyermekek zenét tanulni.

A zeneórák elméleti oktatással indultak, és bár némely gyermek csalódott volt ugyan, hogy több mint egy hónapig semmilyen hangszert nem vehetett a kezébe, de a legkitartóbbak végre eljuthattak odáig, hogy elsajátítsák a zenélés alapjait. Körülbelül egy esztendeig a gyermekek legnagyobb része kölcsönhangszeren játszott, ám amikor a szülők látták a gyermekek kitartását és lelkesedését, megvették nekik az elektro-

Hover Zsolt

(Folytatása az 5. oldalon)

Barangolások bibliai tájakon

Kolossé II.

A Kolossé városában élő gyülekezetet nem Pál alapította, ő maga soha sem járt itt, de halott a gyülekezetéről, s amikor tévtanítók megzavarták a gyülekezet életét, akkor Pál érkezettnek látta az időt arra, hogy levelet írjon a híveknek.

Pál e levélben beszédes képpel számol be arról, hogy a Krisztussal való találkozás és a benne való hit milyen gyökeres változást hoz az ember életében. Akkor a különbség a Krisztus nélküli és a Vele való élet között, mint a nappal és éjszaka között. A sötétség országából a világosság birodalmába jut az ember. Eddig bizonytalanságban és állandó rettegésben éltek – írja Pál –, most biztosak lehetnek afelől, hogy miután Krisztus megszabadította őket a sötétség hatalmából, ezután az Ő dicsőségére élhetnek a földön.

Mi el tudjuk-e magunkról ugyanilyen bizonyossággal mondani? A keresztyén embernek hálát kell adnia, hogy Krisztus már megváltotta. Imádkoznunk kell azért, hogy Isten az Ő Szentlelke által egyre erőteljesebben munkálkodjon bennünk. A sötétség arra igyekszik, hogy betörjön életünkbe, de Krisztus világossága ezt legyőzi.

Pál apostol gyakran hasonlítja a keresztyén életet a járáshoz. A keresztyén ember arról ismerhető fel, hogy ő Krisztussal jár. E szerint minden lépését, egész életútját Krisztus határozza meg, aki szüntelen jelen van életében. Ez nem azt jelenti, hogy minden lépésünk szorosan le van szabályozva különböző törvények által, s mi kínosan kell vigyázzunk, hogy a leg-

kisebb dologban is ne vétünk ezek ellen. Ez a tévtanítók felfogása volt, a törvényeskedő embereké. Krisztus szabadságra hívott el minket és nem egy szabályoktól megkötözött életre. Persze arra is kell vigyázni, hogy a Krisztusban való szabadsággal ne éljünk vissza, s abból ne legyen bűnös szabadosság. A törvényeskedés és a szabadosság szélsőségei között csak az a megoldás, ha szüntelenül a Szentlélek vezetésére figyelünk.

A keresztyén ember életében különös ketősség van. Ő egyrészt itt a földön él, de már a menny polgára. Ez is veszélyeket, buktatókat rejt magában. Az is veszély, ha a keresztyén így gondolkodik: mivel én a menny polgára vagyok, ez a föld már nem lehet fontos a számomra. Éppúgy veszély az is, ha csak azokkal foglalkozom, amik itt vannak, mintha nem is lenne Uram a mennyben. A helyesen gondolkodó keresztyén tudja, hogy ő itt a földön él, de erőforrása onnan felülről jön. Ezért mi nem hanyagoljuk el a földet, nem vetjük meg azt, hisz Isten ide teremtett minket, és ezért felelősséggel tartozunk, de ezt úgy tesszük, hogy nem feledkezhetünk meg arról, hogy a menny felé tartunk.

Aki Jézus uralma alatt áll, az már nem tehet és nem mondhat akármit. Az ilyen mindent a Jézus nevében cselekszik. Ennek láthatóvá kell válnia a keresztyén ember mindennapi életében. Ahogy viselkedünk, ahogy meg tudunk bocsátani, és el tudjuk hordozni egymást, ahogy vigasztaljuk és bátorítjuk egymást – ezt mind Jézus nevében. Aki az Ő uralma alatt él, azt mindenekelőtt arról lehet felismerni, hogy harcol a bűn ellen, hogy óemberét egyre inkább megöleli és új emberét egyre inkább megeleveníti. Keresztyén életünk egyik legfontosabb területe a család. Mert a Krisztusban megújított élet mindig otthon kezdődik. A házastársak szeressék egymást, a gyermekek pedig tiszteljék szüleiket, hisz Isten arra rendelte őket, hogy az élet dolgaira megtanítsák, hogy őket felneveljék. Ez nem könnyű dolog, hisz itt látszik meg a legjobban minden emberi gyarlóságunk, itt nem tudjuk gyengeségeinket elrejtteni. De ha az Úr az úr a háznál, akkor ott a családi élet is más lesz.

A levél végén Pál értékes utasítást ad arra nézve, miként kell viselkednünk az olyanokkal szemben, akik nem úgy gondolkodnak, mint mi, akik Jézust még nem ismerik. Ha igazi a

Istenről soha ne feledkezz el!

Istenről soha ne feledkezz el,
Gondolj rá, amikor a nap felkel.
Fénysugarakkal köszönt a reggel,
Ébredésed Neki köszönheted.

Imádkozz Hozzá hívő lélekkel,
Mert szerető, igazságos az Isten.
Meghallgatja minden kérésedet,
Megadja, mi javadra van neked.

Bihari Melissza, II. osztály,
Torda, Jósika Miklós Líceum

keresztyénségünk, akkor arra vágyakozunk, hogy az ilyen embereket is meg tudjuk nyerni a Krisztusnak. Pál szerint a kívülállók felé fontos a magatartás, a cselekedeteink. Ugyanis ők figyelnek arra, hogyan bánunk a vagyunkkal, családjukkal. Kell látniuk, hogy mi nem úszunk együtt az árral, akkor sem, ha a nagy többségnek ez nem tetszik. Kell látniuk, hogy vannak olyan értékeink, amelyekhez ragaszkodunk, akár az életünk árán is.

Pál másik tanácsa az, hogy a jó alkalmazhatóságot áron is megváltjuk, vagyis jól használjuk ki. Mit jelent ez? Azt, hogy vegyük észre azokat az alkalmakat, amikor az ilyen emberekkel hitünkről beszélhetünk, a bennünk levő reménységről bizonyosságot tehetünk. Ezért felelősek vagyunk, s Urunk számon is fogja ezt kérni tőlünk. Ahogy szép hitvalló énekünk mondja: „egy lélekért se érjen vádja téged, hogy temiatad nem látta meg Őt”. (MRÉ 419)

Olvasandó igék: Kol 1,12–13, 2,6, 3,1.17.20.21, 4,5.

Lőrincz István

Tudós emberek vallomásaiból

A teremtésben Istent csaknem kézzelfoghatóan tapasztalom. Nem tudom Istennek eléggé megköszönni azt a túláradó örömet, amit a teremtés munkája felett érzek.

Kepler, Johannes csillagász (1571–1630)

Az igazi természettudós, amikor a teremtés titkainak megismerésébe hatol, mindenütt Isten ujját veszi észre.

Boyle, Robert kémikus (1621–1691)

Minél inkább tanulmányozom a természetet, annál inkább csodálom a Teremtő művét. Laboratóriumomban imádkozom munkám közben.

Pasteur, Louis fiziológus (1822–1895)

Az igazi természettudós nem lehet Isten-tagadó. Akinek alkalmában van olyan mélyen betekinteni Isten műhelyének titkaiba, mint nekünk,

az csodálni fogja Isten mindentudását és örök rendjét és alázatosan tétet hajt Őelőtte.

Mödlér, csillagász (1794–1874)

Jézus Krisztus nélkül szüregségekben bűnben és nyomorúságban él az ember; Jézus Krisztussal pedig megszabadul a bűntől és a nyomorúságtól. Benne van minden erényünk és minden boldogságunk. Kívüle csak bűn, nyomorúság, tévelygés, sötétség, halál és kétségbeesés létezik.

Pascal, Blaise természettudós (1623–1662)

Ez adott neked és nekem erőt a kitartáshoz, amikor mindenki elfordult tőlünk, amikor mindenki gúnyolt bennünket és szegények és betegek voltunk és bizodalunk mégsem ingott meg. E forrásból bátorságot, erőt és békességet merítettünk.

Pestalozzi, J. Heinrich pedagógus (1746–1827) (1815-ben meghalt felesége koporsójába egy Bibliát tett a fenti szavak kíséretében).

Jegyzet: Legyünk mi is Isten szeretetének és jóságának a bizonyítói.

Bányai László

Mindenem megvan!

(Folytatás az 1. oldalról)

szág-világ tudomására jut, ezzel is fokozva nemcsak a feszültséget, hanem a fájdalmat is. Aztán beteg lesz a férje, aki a lelkész utolsó látogatásakor arról beszél: hetek óta egyetlen vigasza, hogy felesége olvas a könyvből. A kérdésre, hogy a „könyv” ugye a Bibliát jelenti, a válasz szinte megdöbbentő hangon jön: más könyv nincs is. Egyetlen bánata a betegnek, hogy későn, élete utolsó negyedében kezdte el olvasni, de annál drágább kincset jelentett számára. Temetés után sincs azonban megnyugvás, újabb próba zúdul életére, legidősebb gyereke balesetet szenved, élet-halál közt van, s nem kicsi lehet a baj, ha őt oda sem engedik gyermekei, majd, ha hazajön, mondják. Marad az imádság és a Biblia, és az, amit törekenysége, tehetetlensége ellenére sem búskomor beletörődéssel, hanem Istenre tekintő elfogadással mond: „legyen meg a Te akaratod”.

Talán a kor, de lehet, hogy a próbák miatt is egyre gyengül a látása, kellene egy nagyobb betűs Biblia. Már rég kérte a lelkészt, hozzon

vagy hozasson egyet. Most hallja a templomban, hogy van.

– Nincs nálam pénz, de nagyon szeretnék egy ilyen nagy betűs Bibliát – mondja, s nem kis örömmel viszi haza az újra olvasható ígét. Amikor fizetni jön, kéri a bocsánatot, hogy nem hozta hamarabb az összeget. A lelkész rákérdez: – Most már látja-e olvasni a nagy betűs Bibliát?

– Jaj, tiszteletes úr, mindenem megvan – hangzik a rövid, és mégis teljes válasz.

Vajon miért nem válaszolt erre semmit a lelkész? Lehet, hogy nem tudott, még neki is idő kellett, hogy felfogja e szavakból áradó hitvallást. Vagy nem volt mit ehhez hozzátenni. Esetleg egy „áment”. Még hosszú ideig sorolja a lelkész magában a képzeletbeli mérleg két serpenyőjének tartalmát. Egyikben az idős kor, betegség, küzdelmes évek, koporsók, szeretett gyermekek életének súlyos problémái, a másik oldalon egy könyv. A Könyv. Egy idős, falusi asszony, akinek talán négy osztálya lehet, a maga egyszerűségében, szívből jövő őszinteségében két szóval olyan üzenetet ad át, amit csak így lehet átadni, s bárcsak így tapasztalhatná meg nagyon sok ember, akihez eljut az Ige:

– Mindenem megvan!

Életünk gyümölcse a gyermek

Nőszövetségi konferencia Sárvasáron

Sárvasáron nemrég nőszövetségi konferenciára gyűltek össze a kalotaszegi asszonyok. Nagyon sok gyülekezet képviseltette magát, mintegy 230 személy jelent meg az alkalmon. Az istentiszteleten **Lukács Melinda Margit** lelképásztor, az észak-erdélyi régió nőszövetségi elnöke a naini ifjú feltámasztásának történetét olvasta fel. Igehirdetésében arról beszélt, hogy értékeinket, szeretteinket miként kell hogy átengedjük Krisztusnak.

Ezt követően **Vincze Minya István**, kalotaszegi esperes köszöntötte az egybegyűlteket, majd megköszönte a nőszövetség áldozatos munkáját. Kiemelte, milyen sokat tettek az asszonyok annak érdekében, hogy a

bánffyhunyadi kórházban rendszeresen református istentisztelet lehessen tartani. **Vinczné Kupa Melinda**, a Kalotaszegi Egyházmegye nőszövetségének elnöke az idei évben sorra kerülő egyházi rendezvényeket ismertette. Arra buzdította az asszonyokat, hogy idén is támogassák az ifjúsági tábor megszervezését. A szünetben lehetőség nyílt arra, hogy a különböző gyülekezetek tagjai kávé és kalács mellett elbeszélgessenek egymással. A kellemes tavaszi meleg vidámsággal töltött el mindenkit, s az ismerősök jókedvűen köszöntötték egymást a templomkertben.

Életünk gyümölcse a gyermek, érett-e az iskolakezdésre?

Botránkozásaink

„Megtartani. Felemelni. Életet adni. Kissé életidegen kifejezések ezek a 21. század emberének.”

Korunk „jó érzésű polgára” imád sértett gyermekként viselkedni. Fontosnak érzi magát, ha okot talál valaki(k) ellenében, mint János és Jakab, amikor a samaritánus faluban nem fogadják be őket (Lk 9,51–56). Fontosnak érzi magát, ha – akár csak verbális szinten –, de ítélhet. A ma élő ember amolyan trendostromló ki-elégülése ez, ahogyan igyekszünk felfelé kapaszkodni. Sok-sok rugódozás árán.

Jakab és János nem veszik észre magukat, Jézus szinte rájuk legyint – mintha csak magunkat hallanánk: nem vagy magadnál! A középkor egyháza hasonlóképp vezeti le botránkozásait: tüzek szállnak és lobbannak, valahogy senkit sem érdekel az Isten Fiának célja: az ember lelkének megtartása (Lk 9,56).

A modern kor „jó érzésű polgára” másképp dolgozik, humánusabban botránkozik. Szinte észre sem veszi, hogy az egyengondolkodás sablonjába kényszerít. Előbb ön magát, majd mindenki mását, s onnan tekinget kifelé az elveszett világon, az aktuális samaritánus falun sajnálkozva. Égő gyufával a kezében.

Imádunk botránkozni, a megkeresett és felnagyított különbséget világgá kürtölni, a karaktergyilkosság eszközével letaglózni, eltüntetni azt, aki nem fogad be minket, aki más úton jár, másképp gondolkodik, akit hiába gyözködünk. Vagy egyszerűen útban van.

Megfigyeltük-e már: a másokkal foglalkozó kommunikációnk jelentős részében valakit (folyton azért) „reszeltünk”, mert nem olyan, mint mi, mert gondolkodása, életmódja, tudása stb. kisebb vagy nagyobb mértékben eltér a miénktől. Mert akarva vagy aka-

ratlan nehézségei vannak. Érdekes, amit Bonhoeffer javasol ez ügyben: „Meg kell tanulnunk, hogy embereket ne annak alapján ítéljünk meg, amit tesznek, vagy amit elmulasztanak megtenni, hanem annak alapján, amit elszenvednek.”

S ezzel már vissza is tértünk a jézusi útra, azt látjuk, amit Ő néz: az elesett embert, akit Ő nem büntetni, de menteni akar. Megtartani. Felemelni. Életet adni. Kissé életidegen kifejezések ezek a huszonegyedik század emberének.

El kellene jutnunk egyszer a lelki érettség azon fokára, amikor a magatartásban is hordozzuk az evangéliumot, amikor nem a savanyú idősebb testvér megvető pillanatásait utánozva fogadjuk a haza, a templomba vetődő tékozlót. Mint, aki „már nem is érti a világban tévelygő testvére kérdéseit, jajkiáltását, provokációját, nem érti és fél tőle” (Tóth Sára). Amikor nem zordan vizsgáztatni akarjuk a tétova, kusza, zavaros gondolatokat megfogalmazó istenkeresőt. Amikor végre nem az indokokat keressük, hogy miért nem segítünk a másikon (elissza, nem érdemi meg stb. – milyen érdekes: Jézus éppen ezen indokok mentén akar megtartani...).

Jakab és János haragja felett győzedelmeskedik a Jézus iránti ragaszkodás és szeretet. A krisztusi tekintély új utat kínál, amely Isten szeretetéből táplálkozik, s amely emberi szemmel és ésszel irracionális és megfoghatatlan. Ennek nyomán felhagynak a botránkozásból születő gyűjtogatás itéletével, még akkor is, ha tán’ nem egészen értik a Messtert. Ha lelkükben még füstölögnek „a rözse-dalok: / Füstösek, furcsák, búsak, bíborak” (Ady).

Fábián Tibor

A program előadással folytatódott, Vinczné Kupa Melinda pszichológus-logopédus az iskolaérettség fogalmát ismertette rendkívül szemléletes módon. Az édesanyák és nagymamák nagyon sok gyakorlati tanácsot kaptak arra vonatkozóan, miként foglalkozzanak gyermekeikkel, unokáikkal. A hallgatóság előbb az iskolaérettség jellemzőit ismerhette meg, majd pedig konkrét útmutatás hangzott el: mit tegyen, és mit ne tegyen a szülő az iskolakezdésre készülve. Sok gondolatot érdemes egy édesanyának, nagymamának a szívére helyezni, és a mindennapi rutinba belelopni. A legfontosabb talán mégis az, hogy imádkozó

hanggal, füllel, kézzel és szívvel forduljunk gyermekünk felé. Az előadás után az esperes és családja – a közelgő ünnep alkalmából – énekkel, valamint egy régi magyar áldással köszöntötte az édesanyákat.

Nem csak lelkileg töltődhetnek fel a résztvevők, a sárvasári gyülekezet a test táplálékáról is gondoskodott. Így a kultúrthonban finom vacsora mellett folytatódhatott a beszélgetés. A kellemes hangulatban eltöltött délutánért köszönet illeti a szervezőket. A résztvevők szép száma azt bizonyítja, hogy nagy szükség van ilyen lélekmelengető találkozásokra.

Hover Judit

Őrizet alatti történelem

(Folytatás az 1. oldalról)

nak, aki lop. Az eredeti szöveget, mely e szabad fordításnál, azaz ferdítésnél sokkal jobb, sajnos nem idézhetem, mert nagyon le van védve. Aztán a sokat látott, sehonnán sem jött nagymama meghalt 93 évesen. Erről már van anyakönyv, mert jóval 1900 után következett be. Ez már rendben, meghalni már szabad 1900 után.

No de térjünk vissza a megbízható kezek őrzésére ítélt múltunkra. Ugyanis, ha továbbra sem vehetem kezembe őseim veszélyesnek ítélt múltját, akkor én múlt nélküli, gyökértelen senki vagyok. Hiába nézem akár őseim nemeslevelét is, amit a biztonságosnak vélt levéltár adott ki, mely hős felmenőimnek törökverő, Erdélyt védő vitézségükért adományoztatott valamely kiejthetetlen nevezetű fejedelem által, az bizony csak hamisítvány, festett múlt, veszedelmes nosztalgia, mely aláása az országot és a virágzó-burjánzó nemzet biztonságát.

No, de nem ez az egyetlen féltő, a korábbi szekus vallatók fenyegető vádjaira emlékeztető kijelentés, amit az utóbbi időben egyre több, hatalomra jutott politikus uszító céllal fröcsköl, egyre bátrabban. Ilyen például az is, amit a kolozsvári főtanfelügyelő nyilatkozott a Kétágú templom közvetlen kö-

zelében megkezdett építkezéssel kapcsolatban is. Azt állítja: „a református egyház emlékezen arra, hogy elvett tőlünk száz iskolát, és még kérnek vagy 35-öt!” („biserica reformată să-și amintească că ne-a luat o sută de școli și mai cer vreo 35!” Transilvania Reporter, 2013. március 28.).

Nemcsak a kommunizmus idején,
hanem ma is félnék a magyar könyvektől, iratoktól

Így „tanít” egy oktatási államhivatal magas rangú képviselője azok után, hogy 1964-ben az állam elvette gyülekezetünk 4830 m²-es telkét, és 40 éven keresztül a templom udvarán járt át szemtelenül, szándékosan zaklatva az istentiszteleteket. Most pedig nemcsak a műemlék

szépségét, hanem alapjait is veszélybe hozva, a templom méretével vetekedő, és oda nem illő épülettel igazítják helyre a nemzetbiztonságot veszélybe sodró múltat.

Ki hamisítja a történelmet? Ki vonja felelősségre azokat, akik a hazugságokon túl most már nyilvánosan uszítanak is? Nemrég, ez is az 1900-as években volt, ilyen folyamatos félretájékoztatással vetették meg a népiertás melegágyát is.

Miközben ígét hirdetek a templomban, kintről betolakodik elvett telkünkéről a betonvas kalapálásának erőszakos csattogása. Mintha a keresztbe ütnék a szegeket azon a helyen, ahol korábbi kereszt alakú templomunk alapjait bulldozerekkel kitúrták, majd őseink sírjait, lakásaink és műhelyeink maradványait titkolózva elhordták, de még a római útnak és a szarkofágnak sem volt kegyelem. Ne legyen semmi, csak az, ami 1990 után van.

Szeretni mégis – hirdetem – és vissza nem ütni. Ha a felsőruhát már elvették, inkább az alsóneműt is átengedni (Lk 6,29). Inkább mezítelen maradni, mint Jézus a kereszten, de szabad és tiszta. Nehéz – tudom –, nagyon nehéz. De lám, a gyűlölet és az erőszak rosszabb, mint bármilyen földi siker és vagyon. Kezdem is mondani Jézus kereszten sóhajtott imáját, de elakadok. Uram, bocsásd meg..., de mi lesz azokkal, akik tudják, mit cselekesznek?

Egy beadvány egyszer majd megér sok kiadványt

Egyházunk levéltárainak kifosztásáról

Ismét aktuális a visszazolgáltatás ügye, így megpróbálom tömören vázolni, miként is jutott hajdan a román állam e kultúrértékeinkhez. Teszem ezt kizárólag annak az egyházközségnek a levéltárát illetően, amelyet Sáromberke lelképásztorként és levéltárosa-ként negyvenegy éven át őriztem, rendszereztem és mindenki számára áttekinthetővé tettem. Ahogyan a hatóságok eljárak ebben az akcióban Sáromberkén, az nagyjából jellemző egész Maros megyére. Sajnos levéltárainkat a kommunista diktatúra idején nem egyszer, többször is kifosztották.

Az első kifosztás 1950-ben volt, amikor egyházi anyakönyveinket vitték el a községi megbízottak, belügyminiszteri rendelkezés alapján. Egyfajta rekvirálás volt ez, úgy is mondhatnánk, hogy az 1896 előtti anyakönyvek „államosítása”. (1895. okt. 1-jétől veszi kezdetét az állami anyakönyvezés.) Ha lett volna egy kis becsület a hajdani sztálinista diktatúrában,

akkor ezeket az anyakönyveket könyvkötői szakértelemmel leválasztották volna, és csakis az 1896 előtti részt vitték volna el. Ehelyett azonban az egész kötetet „lefoglalták”. Sáromberke esetében 1907-ben záródtak az anyakönyvi kötetek, míg Erdőszengyel filiában 1949-ben. Tehát a kis egyházközségek vagy filiák anyakönyveinek elrablása még nagyobb kárt okozott egyházunknak. Csak mint különös furcsaságot jegyzem meg: a sáromberki parókián felvett átadási-átvételi jegyzőkönyvet a levéltáros, azaz a tiszteletes úr nem írta alá (1950!).

A második kifosztásra 28 év múlva, 1978-ban került sor. De ennek az akciónak az ördöge már zavaros és ellentmondó rendelkezések tömkelegéből bújt elő. Cseles félrevezetéssel és megfélemlítéssel hajtották végre olyan állami megbízottak és egyházi vezetők, akik erre kaphatók voltak.

Az Állami Levéltár megbízottja áttanulmányozta egyházközségi levéltárunk anyagának lajstrom-

könyvét, és kiválogatta azokat az irományokat, amelyeket elrendelt, hogy hozzák be a Marosvásárhelyi Esperesi Hivatalba. A kiválogatási szempont egy fondorlatos fogalmi tág zsák alapján ez volt: „iratok és levéltári anyagok, melyek nincsenek közvetlen kapcsolatban az egyházak tevékenységével”. Hát elsősorban az egykori egyházi-iskolai ügyiratok soroltattak ezek közé.

Presbitériumunk határozata és saját lelkiismeretem ellenére én is beálltam a megfélemlítettek sorába, és egy bőrdnyyi irattal megjelentem esperesi hivatalunkban. Minden lelkész utasítottak, hogy saját kezűleg írja meg a jegyzőkönyvet, miszerint a kért és behozott anyagot átadta az Állami Levéltárnak. Néhányan ellenálltunk, és csak úgy voltunk hajlandók az átadást megírni, hogy az anyagot – ideiglenes megőrzésre – átadtuk a Marosvásárhelyi Református Egyházmegye Esperesi Hivatalának. Az Állami Levéltár megbízottja cinikusan jegyezte meg: „tiszteletes uram, azt ír, amit csak éppen akar, a dolgok úgyis mennek a maguk kijelölt útján”. Meg kell azonban jegyezni, hogy levéltári iratainknak bármely módon való kicsikarása messzemenő törvénytelenység

volt mind a lelképásztorok, mind az akkori román állam részéről.

Ami ezután történt, az már egy sántáni praktikával megszerkesztett forgatókönyvnek volt nevezhető. Az egyházmegye minden felhatalmazás nélkül, az egyházmegyei levéltáron keresztül átadta az anyagot az Állami Levéltárnak (asszimilált kollaboráció). A csellel átjátszott és az állam kezébe került irattári anyag jelenleg az Állami Levéltár Maros megyei fiókjában van. Az „új világ” kezdetén én is, akárcsak sokan mások, abban reménykedtem, hogy a rendeletek szeméthalmazában rejtőzködő ördögöt ki lehet űzni fedezékéből.

Beadványban követeltem a megyei levéltártól, hogy adják vissza azt, ami a miénk és amit ők elkoboztak. „Jogos cselekedetüket” egy 1971-ből származó és még mindig érvényes rendelettel igazolták, és tudtomra adták, hogy nem szolgáltatnak vissza semmit. Én pedig vívtam tovább a magam szelmalomharcát, írogatván a beadványokat. Vigaszt végül is Kányádi Sándor szavaiban leltem: „egy beadvány egyszer majd megér sok kiadványt”.

Nagy Géza
sáromberki
nyugalmozott lelképásztor

Különös bibliaórák a magyarbikali gyülekezetben

(Folytatás az 1. oldalról)

mos gitárt, basszusgitárt vagy a szintetizátort. A településen a szülők átlagkeresete alig éri el a minimálbért, ezért a kb. 700 lejes hangszer beszerzése bizony nem csekély áldozatot jelentett számukra.

A zene szeretete Istenhez is közelebb visz

A szülők nagyon örülnek annak, hogy a gyermekek ennyire feltalálták magukat a zene világában, és lankadatlan lelkesedéssel folytatják a gyakorlást. Némelyikük már titkon azt reméli, hogy valamikor együtttest is alapíthat, sőt némelyek már dalszövegírással is kacérkodnak.

–A gyermekekre nagy hatást gyakorol a zene. Kialakult egy kis közösség, ahol igazán jól érezhetik magukat, de nem csupán emiatt fontos a zene. A lányom, amióta zenél, sokkal jobban ki tudja fejezni magát, nyitottabbá vált. Megpróbált egy dalt is írni, ami szintén annak a jele, hogy keresi az önkifejezés formáit – mondja a tizenkét éves Brigitta édesanyja.

Ahogy gyűltek az elektronikus hangszerek, a bikali zenészeknek újabb problémával kellett szembenézniük: megfelelő erősítést kellett szerezni. Ebben az esetben a más településekről érkező gyermekek szülei fogtak össze, és egy 16 sávú keverőasztalt vásároltak a gyermekeknek. A technikai felszerelés fejlesztéséhez hozzájárult még a bánffyahunyadi tanács és a magyarországi testvérgyülekezet is.

Ma már a Bicalon zenélő fiatalok komoly felszerelést mondhatnak magukénak. Néhány helyre már fellépni is hívták őket, nyárra pedig Szabó Mihály lelkipásztor zenetábort tervezget. A gyermekek most már otthon is zenélnek, sőt néhanapján némelyek a szüleikkel együtt is gyakorolnak.

–Édesapám már régóta gitározik, így a hangszert már ismertem azelőtt is, hogy a ze-

neórákra kezdtem volna járni. Időnként vitatkozunk is, mert apu másképp mutat egy-egy akkordot, mint ahogyan azt a tiszteletes úrtól tanultuk, de én ahhoz szoktam ragaszkodni, amit itt sajátítottunk el – meséli a 13 éves Gyöngyvér.

Előfordul az is, hogy a gyermek nem ugyanazt a hangszert választja, mint amin a szülei játszanak. A közös zenélés ilyenkor még színesebbé válik, hiszen mindenki a saját hangszerén játssza a kiválasztott dalt.

–Apukám klarinétozik, és gyakran gyakoroljuk otthon együtt az egyházi énekeket. Legutóbb karácsonykor még a templomban is előadtunk néhány éneket az egyházi énekeskönyvből

A hangszertanulás mellett az éneklés is fontos

tógépes bibliaóra előzi meg. Ez nagyjából úgy néz ki, hogy egy rövid igei bevezető után a lelkipásztor és hívei elmerülnek a szájbertérben, hogy megismerkedhessenek az informatika világával. Meglepő módon, az első alkalmon csupán néhány háziasszony vett részt, akik nagyon megijedtek, amikor a tiszteletes úr bájtokat és gigákat emlegetett, aminek ráadásul semmi köze nem volt az anatómiai alapismereteikhez. Amikor megtudták, hogy az első órán csupán tájékozódni a számítógép alkotórészéről, és nem muszáj feltétlenül mindent megjegyezni annak érdekében, hogy a kis unokával skype-olni tudjanak, kissé fellélegeztek.

Az első alkalom után a számítógépes bibliaórákra elkezdtek járni a fiatalok is. Az általános tapasztalat sajnos azt mutatja, hogy bár a fiatal generáció állandóan a közösségi oldalakon lóg, sokan nem feltétlenül tudják, hogyan kell például az internetes böngészőn egy háziolvasmányt megkeresni. Ehhez hozzájárul az a jelenség is, miszerint a számítógép-felhasználás annyira bonyolulttá kezd válni, hogy az ember érettségi nélkül lassan be sem tudja indítani a masinát. Az infós bibliaórák ennek köszönhetően szintén népszerűvé váltak a gyülekezetben.

A lelkipásztorok tevékenysége – különösen vidéken – az utóbbi évtizedben rengeteget változott. Az ígéhirdetési szolgálatok mellett nagyon sok lelkész igyekszik megkeresni azt a kiegészítő tevékenységet, amely által a gyülekezeti tagokat közelebb tudja hozni az egyházhoz. A mai, többnyire virtuális világba beleszületett gyermekek figyelmét a vallásórákon, bibliaórákon már nem könnyű lekötöni. Nem elég szárazon előadni egy bibliai történetet, hanem ki kell használni a digitális világ előnyeit. Nagyon sok helyütt vallásórákon már vetített képes bemutatókat tartanak, ami nem homályosítja el a hitoktatás lényegét, hanem közelebb hozza azt a gyermekekhez. Szabó Mihály Magyarbicalon nagyon jól megtalálta azokat a kiegészítő tevékenységeket, amelyek által a fiatal és idősebb generációhoz lelkészként és emberként is közelebb kerülhet.

Szabó Mihály kis zenészei nagyon népszerűek a gyülekezetben

– mondja büszkén Áron, a magyarókereki lelkipásztor 11 éves fia.

A legdivatosabb hangszer a szólógitár, de azért szép számmal akad olyan gyermek is, aki más hangszeren tanul. Hogy ki milyen hangszert vett először a kezébe, elsősorban a karja hosszúsága határozta meg. Így tanulnak a legkisebbek furulyázni, a nagobbacskák pedig már gitárral is próbálkozhatnak. Van olyan gyermek, aki furulyával kezdte, aztán – amikor kicsit felcseperedett –, áttért a gitárra.

Számítógépes bibliaóra idősebbeknek és fiataloknak

Magyarbicalon a zeneórákat egy ideje az úgynevezett számí-

Számítógépes bibliaórák. A modern gyülekezetépítésnek nincsenek határai

Közös zsinatra készülődve

A június 28-ra tervezett közös zsinattal kapcsolatos gyakorlati előkészületek megvitatása volt a Kárpát-medencei református egyházvezetők május 6–7-i tanácskozásának kiemelt témája. A Magyar Református Egyház alkotmányozó és törvényhozó testülete Debrecenben ül majd össze.

A Generális Konvent elnökségi ülése véglegesítette a közös zsinat napirendjét, ahol a Heidelbergi Káté új magyar fordításának elfogadása és a közös alkotmány módosítása mellett a káté megjelenésének 450. évfordulója alkalmából ünnepi megemlékezésre kerül sor, majd úrvacsorás hálaadó istentisztelet zárja az ülést.

Az elnökség támogatta a Magyarországi Református Egyház jelöltjét, Bölskei Gusztáv püspököt, a Zsinat lelkészi elnökét az Egyházak Világtanácsa (EVT – WCC) központi bizottságába.

Lelkipásztori diplomák

A megbeszélésen szó esett a lelkészi diplomák honosításának kérdéséről is. A Magyar Református Egyház részegyházaiban működő teológiák eltérő képzési követelményei szük-

séggé teszik ugyanis a lelkészképzéshez a diploma előfeltételeinek megvizsgálását és összehangolását.

Segélyalap

A tanácskozás felhívja a figyelmet a Kárpát-medencei Lelkészségélyezési Alap évenkénti gyűjtésére. A német „Partnerhilfe” mintájára 2008-ban létrehozott és a Kárpát-medencei református egyháztestekben szolgáló lelkészek körében meghirdetett szolidaritási alap bevételeiből jelenleg kárpátaljai nyugdíjas lelkészek és lelkészözvegyek részesülnek támogatásban.

Református Egységnap

Az elnökség egyeztetett a református egységünnepe eseményeinek előkészületeiről. 2010-től a május 22-i dátumhoz legközelebb eső vasárnapon, idén május 19-én, pünkösd vasárnapján ünnepeljük Kárpát-medence-szerte a

Magyar Református Egység Napját. A református egység létrejöttének évfordulójához kötődik a Kárpát-medencei lelkipásztori vendégszolgálatok és a testvérgyülekezeti találkozók megszervezése is.

Kassa-ÉRT

A Generális Konvent elnökségi ülésén beszámoló hangzott el az idén Európa Kulturális Fővárosa címet viselő Kassán június 14–16. között sorra kerülő Kassa-ÉRT fesztivál szervezéséről. Az

érdeklődők a kassaert.tirek.hu honlapon tájékozódhatnak a rendezvény programjáról és a részvétellel kapcsolatos tudnivalókról.

A megbeszélésen egyebek mellett szó volt a lelkészhiánnyal küzdő Szerbiai Református Keresztyén Egyház gyakorlati megsegítéséről, valamint beszámoló hangzott el a *Kálvincsillag* 2013. évi számának előkészületeiről is.

(reformatus.hu)

Megalakult a Romániai Református Egyház Zsinata

A Romániai Református Egyház Zsinata a közelmúltban Kolozsváron tartotta alakuló ülését.

Az ülésen a Zsinat kiegészült az Erdélyi Egyházkerület zsinati tagjaival, az újonnan megválasztott erdélyi küldöttek mandátumának igazolása megtörtént. A Zsinat állandó tanácsának megválasztása után sor került a zsinati bizottságok tagjainak választására is. A Királyhágómelléki Egyházkerület küldöttei mellé (a szomszéd kerületben két évvel ezelőtt volt a tisztújítás) a bizottságokba megválasztották az Erdélyi Egyházkerület küldötteit is.

Dr. Pap Géza lelkipásztor személyében megválasztották a Zsinat ülésvezető erdélyi elnökét. A Zsinat gazdája Forró László lelkipásztor lett.

Az ülésen először ratifikálták a Magyar Református Egyház 2009. május 22-én elfogadott alkotmányának módosítását. Erre azért volt szükség, hogy a Kárpát-medence más anyanyelvű reformátusai is magukénak érezhessék a Magyar Református Egyházat. Ezt követte a Magyar Református Egyház Zsinata 2013. június

28-án 10 órakor kezdődő ülése tervezett napirendjének megtárgyalása és elfogadása.

A továbbiakban elfogadták a Heidelbergi Káté új fordítását. Bár a plénum a szövegtervezetben sok javítanivalót talált, mégis elfogadta, így segítve elő a Magyar Református Egyház által tervezett új fordítás megjelenését.

Több Erdélyben szolgáló lelkipásztor arra kérte a Zsinatot, hogy töröljék el a 65 éves nyugdíjkorhárt. A Zsinat megerősítette előző határozatát, mely szerint 65 évesen minden lelkipásztornak nyugdíjba kell vonulnia. Nyugdíjba vonulás után – a vonatkozó paragrafusok értelmében – tovább szolgálhat az immár nyugdíjas lelkipásztor. A Zsinat állásfoglalásban állt ki Ferenczy Miklós kolozsvár-újalsóvárosi (Pata utcai) lelkipásztor mellett, akit korábban az erdélyi magyar médiának egy része antiszemitizmussal vádolt.

Az ülésen uralkodó jó hangulat arra enged következtetni, hogy békés és termékeny időszak vár a testület munkájára.

Dr. Bibza Gábor

A püspök nem irodában ülő hivatalnok

Lelkipásztori értekezlet Marosvásárhelyen

(Folytatás az 1. oldalról)

egyházkerület életében. Közéleti vonatkozásban a félelem feloldását és a református identitás megerősítését hangsúlyozta, hogy egyházunk ügyét református alapon, pártpolitikától mentesen tudjuk képviselni. Meglátása szerint egyházunkban létkérdés az önrendelkezés, melynek előfeltétele a pontos önismeret. Leszögezte: önálló gyülekezetekre, önálló egyházi szervezetekre, önálló, saját körházra, önálló energiatermelésre és önálló gazdaságra van szükségünk.

Kató Béla beszédében kiemelte: fontosnak tartja a jó munkatársakat, a megfelelő hivatali kultúrát és a kommunikációt. Meglátása szerint a püspök nem irodában ülő hivatalnok kell legyen, az ilyen feladatok elvégzésére létrehívták a kancellári tisztséget. Kiemelten fontosnak tartja a teljes Romániai Református Egyház egy helyen való megjelenítését, ezért Kolozsváron a Bocskai tér északi oldalán levő Teológia melletti ingatlanba költöztették a Nyugdíjintézetet, a Pedagógiai Intézetet (mindkettő közös a másik egyházkerülettel), és

ide fog költözni a Zsinat is. Együttal a lelkipásztorok továbbképzésének fontosságát és a mediatori szolgálat bevezetését is hangsúlyozta. Beszédében kitért a gyülekezet és a lelkipásztor viszonyára, megemlítve: sok helyen feszültségek vannak és egyre több a feljelentés is. Leszögezte: a lelkipásztornak, ha igaza is van, de ha a gyülekezetben egyszer hitelét vesztette, akkor onnan mennie kell.

A kérdések és hozzászólások rendjén szó esett a generális vizitációk fontosságáról, a lelkipásztorok továbbképzésének megszervezéséről, az Átvilágító Bizottság összetételéről és munkájáról, az egyházkerületek közti átjárhatóságról, valamint a Marosi és a Kézdi-Orbai Egyházmezejében levő gondokról, melyek közül egyik-másik még mindig nem oldódott meg.

A konferencia utolsó mozzanata a tisztújítás volt. Az egybegyűltek a következő négyéves ciklusra egyhangúlag bizalmat szavaztak az eddigi elnöknek, **Sógor Géza** kányádi lelkipásztornak, és az eddigi alelnöknek, **Somfalvi Edit** tanárnéknak.

Szívem csendben az Úrra figyel

Hitépítő csendes nap Gerendkeresztúron

Már hetek óta készülődünk a gerendkeresztúri „csendes napra”. Felénk még új, ismeretlen fogalom a csendes nap. Csodálkoztam is, amikor 22-en jelezték a ludastelepi gyülekezetből, hogy jönnének. Olyan jól esik a bizalom, megbíznak bennünk Alsó-Maros menti lelkipászorokban: ha templomba hívogatjuk a gyülekezeti tagjainkat, az csak jó lehet. A házigazdák sok szeretettel vártak bennünket. Meghatott a kedves fogadtatás. Csendes napunkat **Lőrincz János** marosi esperes áhítata nyitotta meg. Majd a házigazda lelkipásztor, **Rátoni Csaba** minden gyülekezet képviselőjét külön köszöntötte. Magamban hálát adtam Istennek, mert az Ő Igéje képes ennyi embert ki- és megmozdítani. Dendrászéplak, Gernyeszeg, Marosvásárhely-Kövesdomb, Somosd, Galambod, Oláhdellő, Radnót, Marosbogát, Marosludas, Ludastelep, Istvánháza, Kolozsvár-Bulgáriatelep, Aranyosgyéres, Hadrév, Gerend „nagykövetei” kíváncsian hallgatták a helyi gyülekezet történetét.

Gyülekezeti közösség – munkaközösség

A marosludasi vegyes kórus **Czirmay Izabella** vezetésével öt kórusművel örvendeztetett meg, majd **Jakab István** maros-mezőségi esperes előadásában *A hitbéli növekedés fájdalmát járta körül*. A bibliabeli Éva szülése óta a fájdalom hozzátartozik az emberi léthez. Nagyon sok fájdalomcsillapítót szedünk, de mégsem tudjuk a fájdalmat teljesen kizárni az életünkől: végül is a fájdalom az élet jele. A fizikai növekedés is fájdalommal jár, s ehhez hasonlóan fájdalmas a lelki növekedés is. Hitbéli növekedésünket három dolog határozza meg: a táplálkozás, a gyakorlás és a környezetünk. Amivel táplálom magam, az megjelenik az életemben, a vi-

selkedésemben, a beszédemben. Isten Igéje alá állni szüntelen küzdelmet, gyakorlást jelent, s ennek során a gyülekezeti közösségnek munkaközösségé kell válnia. Fájdalmas az egymáshoz csiszolódás, alkalmazkodás a gyülekezeten belül, de Isten mindig tisztogatást, megmaradást, gyarapodást akar, ezért bizzuk rá életünket!

Mit társítunk a hithez: örömet vagy gyászt?

Az együttlét a kultúrotthonban terített asztal mellett folytatódott, ahol több mint kétszázan ültünk le. Délután **Simon János** boldogfálvi lelkipásztor a *Hitbéli fejlődés örömeit* osztotta meg velünk. Arra buzdított, ne helyettesítsük valami mással az igazi érzelmeinket, hanem merjük Isten jelenlétében, Őelőtte bátran megélni. Az előadó hangsúlyozta: vigyáznunk kell, milyen példát adunk egymásnak, gyermekeinknek: a hithez legtöbbször nem az örömet társítjuk. A gyász, a veszteség soha nem „Isten akarata” az ember életében: Isten ezt valamiért megengedi. És nekünk olyan Istenünk van, aki előtt bátran érezhetünk haragot, elkeseredettséget, csalódottságot, dühöt... Jézus mindezt már elhordozta a kereszten. És ha a látásunkat elhomályosítja a fájdalom szemüvege,

bátran szemüveget lehet cserélni: így a mellettem élőnek nemcsak a hibáit fogom észrevenni, hanem azt is, hogy ő is Isten képmását hordozza.

Ébresztő, református nép!

Botos Csaba somosdi lelkipásztor áhítata (Zsid 12) alapján azon gondolkodtunk, meddig tart ki a hitünk: a templomkapuig vagy amíg hazaérünk, esetleg a következő vasárnapig? És mi történik a szomszédunkkal, a mellettünk élőkkel? Rá van-e gondunk? – sorjázta a kérdések. Életünk pályáján sok az akadály: ilyen a megelégedettség, az egymás áltatása, altatása. Ám lehet-e nyugodtan aludni, ha ég a házunk? Isten ezért folyamatosan költöget bennünket: ébresztő nemzet, ébresztő református nép!

Mi a csendes nap alkalmával a „hegyen” voltunk, mint egykor a tanítványok Jézussal. Aztán búcsúzkodás után elindultunk a hegyről lefelé. És ez a mi hitünk igazi próbája! Érdemes volt Gerendkeresztúrra látogatni, köszönjük a csendes napot, a sok háttérmunkát, az áhítatokat, az előadásokat, a szép szavakat, és köszönjük Istennek, hogy ottlétünk lehetőségét kimunkálta és vágyat adott a szívünkbe!

Kali Tünde

Mit ér az ember, ha már megöregedett?

Mit ér az ember, ha az akaraterőből megmarad az akarat, de elszáll az erő, mit ér, ha már nincs olyan fizikai ereje, ha már nem tud annyit dolgozni, mint fiatal korában? Mit ér, ha a betegség, gyengeség miatt már gondozásra szorul? Valóban annyit érünk, amennyit teljesítünk, és ha már nem tudunk teljesíteni, akkor haszontalanná válunk?

Sokat ér az ember, ha már megöregedett! Legalábbis ezt próbálta kifejezni és érzékeltetni az alsóbölkényi gyülekezet az *Idősek vasárnapján*. Az ünnepséget megelőző napokban **Szász Csilla** tiszteletes asszony a nő-

szövetségi tagokkal szerény ajándék kíséretében végiglátogatta az időseket, bizonyítva, hogy nem feledkezünk meg róluk, értük is imádkozunk a templomban, mert hozzánk tartoznak. Ünnepségünkre autóval hoztuk el a nehezen járókat, és mi-

után elhalkult a harang hívó szava, a templomban levő mintegy 130 lélek együtt imádkozott időse-
iért a 71. zsoltár szavaival: Istenem, „ne vess el engem az én vénségemnek idején”.

Az igehirdetésben a lelkipásztor hangsúlyozta: az öregkor bár lehet teher, mégis Isten drága

ajándéka, és nagy alkalom a szolgálatra: Krisztus jó illatát, a békét, szeretetet, bölcsességet árasztani környezetére felé. A fiataloknak szüksége van az öregek hitére, életbölcsességére. Az istentisztelet keretében **Fábián Szende**, **Fábián Brigitta**,

Fábián Katalin és **Nemes Magdolna** szavallatikkal köszöntötték az időseket, majd a Görgényi Egyházmegye esperese, id. **Szász Attila** köszöntötte a gyülekezetet, az ünnepeltek. Az istentisztelet végén egy szál virággal fejeztük ki idős kort megért testvéreink iránti tiszteletünket.

A templomban elkezdődött ünnepség a kultúrotthonban folytatódott, ahol gyülekezetünk 11 fiatalból álló színjátszó köre három vidám jelenettel derítette jókedvre az idősekből és fiatalokból álló nagyszámú közönséget. Az imádság összekapcsoló erejét, Isten közelségét, az egymással való találkozás és nevetés boldog érzését érezhettük együtt. Végül lelkes nőszövetségünk közreműködésével szeretetvendégségre került sor. Isten iránti hálával térünk haza, ahol egymással és idős szeretteinkkel való kapcsolatainkban a minden napokban szeretnénk megélni mindazt, amire az ige indított bennünket.

Ifj. Szász Attila

• **Lelkészt veszítettünk, püspököt adtunk.** Az illyefalvi lelkipásztori szolgálattól és a gyülekezettől búcsúzott el nemrég Kató Béla, az Erdélyi Református Egyházkerület püspöke. A 25 évi illyefalvi szolgálatot maga mögött hagyó lelkipásztor 1988. május elsején, Habakuk próféta könyvéből vett ígével kezdte meg lelkészi munkáját Illyefalván, és idén, április végén ugyanazzal fejezte be: az őrtoronyban állók felelősségéről beszélt, akik éjjel-nappal készenlétben élnek, hiszen az állandó figyelem adja meg számukra az élet értelmét.

– A lelkész néha magányos, mert nem tudja, vajon megtett-e mindent a rábízott közösségért, el tud-e Isten előtt számolni? – tette fel a kérdést igehirdetésében Kató Béla. – Ott hat igazán Istennek Igéje, ahol igaznak találják azt, és ott hiszik igaznak a szolgálatot, ahol látszata van – fogalmazott a püspök.

– Elvesztettünk egy lelkészt, de adtunk egy püspököt, akinek további munkássága közösségünk hasznára válik – mondta köszöntőbeszédében **Incze Zsolt**, a Sepsi Egyházmegye esperese. Az eseményen a volt illyefalvi lelkipásztor a résztvevőktől számos ajándékot kapott, kettő azonban különös jelentőséggel bír: az a gyülekezeti füzet, amelybe a falu templomos népének minden tagja írt egy gondolatot, és azok a virágszálak, amelyeket a gyerekfaluk lakói nyújtottak át.

• **Presbiteri értekezlet Csíkszeredában.** Április 27-én került sor a csíkszeredai templomban a Megyei Presbiteri Szövetség második soros értekezletére, amelyen a csíkszeredai, gyergyószentmiklósi, az alsíki és felsíki gyülekezetek presbiteri és lelkipásztoraik voltak jelen. Az ünnepi istentiszteleten ígét hirdett **Kántor Csaba** püspökhelyettes. A következőkben *Nyomatott káték a Kárpát-medencében*

(1538–1711) címmel **Bibza Gábor**, a Kolozsvári Egyházmegye esperese tartott tartalmas előadást, majd **Pitó Zsolt** bágyi lelkipásztor a 450 éves Heidelbergi Kátéről beszélt.

Az előadás végén **Incze Zoltán**, a Presbiteri Szövetség elnöke ismertette a szövetség tevékenységét. Ez után átadta a szót Lőrinczi Lajosnak, a megyei szövetség alelnökének, aki a szövetség alapszabályzatáról, a tagok jogairól és kötelességeiről, valamint a tagdíjak befizetésének módozatairól beszélt a jelenlevőknek. Az értekezlet közös ünnepi ebédrel zárult. (*Forró Miklós*)

• **Mi az igaz hit?** A Kolozsvári Egyházmegye Presbiter Szövetségének (PSZ) küldöttsége (Balla Árpád, Horváth Sándor, Szabó Sámuel, Floriska István) a közelmúltban részt vett a Békési Egyházmegye PSZ-konferenciáján. A konferencia központi témája a 450 éve kiadott Heidelbergi Káté volt. **Tóth Zoltán** füzesgyarmati lelkipásztor áhítatát követően **dr. Tóth János** békési PSZ-elnök köszöntötte a 130 tagú hallgatóságot, majd **László Kálmán** királyhágómelléki és **Floriska István** kolozsvári PSZ-elnökök adták át üdvözlőüket. Az első előadást **dr. Juhász Tamás** kolozsvári teológiai professzor tartotta *Mi az igaz hit?* címmel, majd **Bittó Zoltán**, a magyarországi PSZ országos vezetőségi tagja *Hitem és presbiterségem* című előadása hangzott el.

A résztvevők által nagyra értékelt hiterősítő találkozó jó alkalom volt arra, hogy más vidékek testvéreit megismerhessük, hasznos beszélgetéseket folytathassunk. Nemrég megalakult szövetségünk az itt kapott jó tanácsokat megfogadva és a magunk tapasztalatára alapozva, Istenben bízva reméljük, hogy magyar református népünk hasznára a mi munkánk is eredményes lesz. (*Floriska István*)

Énekelni Isten dicsőségére, lelkünk épülésére

Kedves vendégeket fogadott május 12-én a koronkai gyülekezet. Amikor a falu központjában felcsendült a mezőcsávási fúvószenekar előadásában a „Fel, barátim, drága Jézus” szívet melengető dallama, és a kórus elindult a templom felé vezető úton, mindannyian éreztük a pillanat magasztosságát. Az örömteli találkozás és a vendégek szeretetteljes fogadása után, istentiszteletre került sor, amelyen **Darabont József** vendéglelkipásztor hirdette Isten Igéjét. Istentisztelet végén a szépen egybehangzó énekszámok méltán bizonyították a karvezető, **Darabont Ildikó** tiszteletes asszony hozzáértését és odaadását, s a kórustagok időt és fáradságot nem kímélő munkáját. Az elhangzott szavak, valamint

A mezőcsávási fúvószenekar előadása a koronkai templomban elnyerte a gyülekezeti tagok tetszését

a fúvószenekar előadását követően éreztük: ismét újabb erőforrást kaptunk Istentől hitünk és a testvéri szeretet ápolására. Ezúton is köszönjük mindazok áldozatos hozzájárulását, akik szépen terített asztallal vendégelték meg. Magyar népdalaink közös éneklése pedig csak emelkedettebbé tette a szeretetteljes és baráti érzéseket. Isten szavával menni vendégségbe, és szeretettel az Ő nevében fogadni vendéget nemcsak kapcsolatokat építő, kellemes feladat, hanem mindenkor szolgálat is közösségünk megmaradásáért.

László Magdolna

ISSN–1223–8848

Anyák napja Kelementelkén

„Az édesanyákat köszöntjük tiszta szeretettel és május virágaival” – hangzott el Kelementelkén a református templomban. Tizenöt gyermek és hat lelkes ifjú versekkel, énekekkel és kézzel készített papírvirágokkal lepte meg az édesanyákat, nagymamákat. Az édesanyát, akinek köszönhetjük az életet, a tudást, a biztatást, a szeretet szavakat, az erőt, amit útravalóként kaptunk. Az édesanyát, aki nem fáradt bele az adakozásba, az örökös aggodásba, a gyermeke kívánságának a teljesítésébe..., az anyát, aki mindenét odaadná gyermeke boldogságáért! Ilyen anyákkal és nagymamákkal volt zsúfolásig telve a kelementelki templom május első vasárnapján.

Az ünnepi istentiszteleten **Sikó Domokos** mezősámsondi lelkipásztor hirdette Is-

ten Igéjét. Ezt követően a Mezősámsondi Citera- és Dalcsoport zsolnárfeldolgozásait hallgathattuk. Az ünnepi alkalmat **Székely Attila**, kelementelki lelkipásztor zárta, aki Ravasz Irma (kelementelki lakos) *Anyának lenni* című versével köszöntötte az ünnepeltek.

A templomból kijövet a gyermekek minden anyát és nagymamát megajándékoztak egy szál virággal, az ifjak pedig frissen sült kaláccsal kínálgatták a jelenlevőket. Az ünnepély az egyházteremben folytatódott, ahol szeretetvendégségre került sor a nőszövetség és presbitérium jóvoltából. A citerások ismét elővették a citeráikat és a jelenlevők kívánságának eleget tette pengették a húrokat. Ünneplésünket a Marosvásárhelyi Rádió *Gyermekműsor* keretében közvetítették. Isten gazdag áldása legyen és maradjon minden édesanyán és nagymamán!

Székely Tünde Andrea

ÜZENET

Az Erdélyi Református Egyházkerület gyülekezeti lapja
A szerkesztőség címe: 400079 Kolozsvár
Király utca (str. I. C. Brătianu) 51. sz.
Telefon: 0264/599 800
Fax: 0264/595 104
Drótposta: uzenet@reformatus.ro
Honlap: <http://uzenet.reformatus.ro>
Főszerkesztő: Somogyi Botond
Kéziratot nem örzünk meg és nem küldünk vissza.
A lapban megjelent cikkek nem feltétlenül a szerkesztőség véleményét tükrözik.

Készült az Erdélyi Református Egyházkerület Misztótfalusi Kis Miklós Sajtóközpontjának nyomdájában.
Felelős vezető: Dávid Zoltán
Olvasószerkesztő: Sztranyiczki Mihály
Műszaki szerkesztő: Bálint Lajos
Tördelés: Czirmay Ágnes